

Digitálně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 19. 3. 2015
podpis: *Milane*

MVCRP01115H2

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0256r

V Praze dne 12. března 2015
Č. j.: MV-2020-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě rozkladu, který podal –
– Ukrajina, státní občan Ukrajiny, byt
, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 4. 11. 2014, č. j.: VS-744/835.3/2-2006, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu ve spojení s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu se rozklad jako **opožděný z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel podal dne 31. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Olomouckého kraje žádost o udělení státního občanství České republiky. Žadatel je státním občanem Ukrajiny, v České republice má povolen trvalý pobyt ode dne 16. 11. 2004.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství, tj. nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a pohovorem před Krajským úřadem Olomouckého kraje prokázal znalost českého jazyka podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky. Podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství již ve spojitosti s § 74 větou druhou zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), prokazovat nemusel.

Splnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství pak Ministerstvo vnitra nemohlo ověřit, neboť žadatel neposkytl potřebnou součinnost pro prokázání skutečnosti, že se na území České republiky v posledních pěti letech převážně zdržuje.

Vypraveno dne:

19-03-2015 *(DS) Maj*

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel nespĺňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, protože neplnil povinnosti, které mu vyplývají ze zvláštních zákonů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když mu v září 2012 vznikl nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění ve výši 1 080,-Kč a v květnu 2014 nedoplatek ve výši 1 148,- Kč. Vzhledem k tomu, že žadatel neposkytl potřebnou součinnost, Ministerstvo vnitra nemohlo ani ověřit, zda žadatel plní své povinnosti uložené zvláštními právními předpisy upravujícími daně, odvody a poplatky.

Ministerstvo vnitra se rozhodlo nespĺnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství neprominout a po souhrnném zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí dospělo k závěru, že žádosti o udělení státního občanství České republiky nevyhoví.

II.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo žadateli doručeno prostřednictvím datové schránky dne 4. 11. 2014, podal dne 20. 11. 2014 prostřednictvím datové schránky opožděný rozklad, neboť zákonná lhůta pro podání rozkladu uběhla dne 19. 11. 2014.

V obsáhlém rozkladu žadatel shrnuje, že dle jeho názoru napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení a nesprávně vyhodnoceném skutkovém stavu. Žadatel zpochybňuje též procesní postup Ministerstva vnitra.

Dle názoru žadatele mu Ministerstvo vnitra uložilo neúměrně přísné důkazní břímě. Uvádí, že z předchozího správního řízení o jeho žádosti z roku 2006 má mít Ministerstvo zjištěno, že se na území České republiky zdržoval v letech 2004 až 2008. Pokud Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že nebylo prokázáno splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, mělo žadateli tuto podmínku prominout podle § 11 odst. 1 zákona o státním občanství, protože žadatel na území České republiky žije nepřetržitě alespoň 10 let. Podle jeho mínění je nepodstatné, zda danou podmínku skutečně splňuje, neboť zákon o státním občanství umožňuje její prominutí.

K neprominutí podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství žadatel namítá, že jednalo o bagatelní porušení jeho povinností, když se s placením pojistného opozdil o jeden den. Žadatel se domnívá, že Ministerstvo vnitra neprovedlo test přiměřenosti, čímž je posouzení nespĺnění podmínky obsažené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o občanství neúplné, a tím pádem i nesprávné.

Ke skutečnosti, že neposkytl Ministerstvu vnitra potřebnou součinnost, pak žadatel uvádí, že usnesení, jimiž byl Ministerstvem vnitra vyzýván k doložení podkladů, nemá oporu v zákoně.

V rozkladu žadatel též zmiňuje, že Ministerstvo vnitra nedodrželo lhůtu pro vydání rozhodnutí o podané žádosti.

S ohledem na výše uvedené žadatel považuje napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra za nesprávné a navrhuje, aby ministr vnitra rozhodnutí změnil tak, že předmětné žádosti o udělení státního občanství České republiky se vyhovuje.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ze spisového materiálu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žadateli doručeno prostřednictvím datové schránky dne 4. 11. 2014. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl žadatelem prostřednictvím datové schránky podán Ministerstvu vnitra dne 20. 11. 2014.

V souladu s pravidly o počítání času stanovenými v § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu je prvním dnem počátku běhu lhůty den následující po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, držiteli poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. V daném případě tak uplynula patnáctidenní lhůta pro podání rozkladu dnem 19. 11. 2014, rozklad byl tudíž podán opožděně.

Na základě ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 92 odst. 1 správního řádu je nutno opožděný rozklad zamítnout a následně zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu rozhodnutí nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Na návrh rozkladové komise ministr vnitra rozklad zamítl z důvodu jeho opožděnosti.

S odkazem na výše uvedené ministr vnitra následně posoudil, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu rozhodnutí nebo pro vydání nového rozhodnutí. V posuzovaném případě ministr vnitra předpoklady pro uplatnění takového postupu neshledal. Ministr vnitra dospěl k závěru, že postup Ministerstva vnitra byl procesně i věcně správný a jeho rozhodnutí o předmětné žádosti bylo vydáno v souladu s právními předpisy. S důvody nevyhovění žádosti o udělení státního občanství České republiky uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i s úvahami, kterými se prvostupňový správní orgán řídil při hodnocení podkladů, se ministr vnitra ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.

V předmětné věci považuje ministr vnitra s přihlédnutím k argumentaci uplatněné žadatelem za vhodné poukázat na zásadu, kterou žadatel zjevně zcela opomíjí, dle níž na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, a to ani za předpokladu, že by cizinec splňoval všechny zákonem stanovené podmínky. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení

Ústavního soudu České republiky, č. j. IV.ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmlouvou o státním občanství vyhlášenou pod č. 76/2004 Sb. Ministerstvo vnitra je naopak povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které tyto zákony stanoví, přičemž nemá jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 zákona o státním občanství, ale i zhodnocení dalších skutečností významných z hlediska žádosti o udělení státního občanství.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

